

perfil

Amb naturalitat i tranquil·litat i sense fer soroll: així ha anat assumint els punts àlgids i els moments més durs de la seva trajectòria futbolística l'Albert Jorquera Fortià. Ha tornat a Girona per jugar a segona divisió amb la mateixa honestedat, serenitat i esperit de sacrifici amb què va treballar al Camp Nou, on no es va queixar mai, tot i la seva suplència. Quan va arribar al primer equip del Barça, fita que veia gairebé inabastable, no va perdre el nord i va acabar els estudis orientats a la joieria, la seva futura professió.

Albert Jorquera, una joia a la porteria

XEVI MASACHS > TEXT I FOTOS

QUÈ FA L'ALBERT JORQUERA A GIRONA?

Havia jugat poc molt poc les últimes temporades amb el Barça, però tenia el mèrit d'haver estat sis anys seguits al Camp Nou, experiència que pocs jugadors poden explicar. I en un aparador com el vestidor blaugrana, és normal que diversos equips de primera divisió s'hi interessessin els últims anys. L'estiu passat, però, en comptes de buscar una sortida a un altre club d'on fos, ell va decidir apostar pel projecte del Girona. Per més d'un motiu. Agraït per la insistència del club gironí, que li va oferir un contracte per tres temporades, va pensar que era la millor alternativa després dels èxits al Barça. Ni Girona, ni Montilivi ni els jugadors li eren estranys. Quan encara era al Barça, anava sovint a veure el Girona, «l'altra casa» seva. I amb tota naturalitat, sense que li hagi suposat cap trauma ni cap deserció, ha canviat un vestidor on es preparaven partits de lliga de campions per un de segona divisió. «Em sento gironí, d'aquí; coneixia molts companys i m'hi sento molt bé. No em penedeixo de res». Tranquil, serè, Jorquera sempre ha tocat de peus a terra. No havia perdut mai el vincle amb Besanó, el poble on va néixer, el 3 de març de 1979, i créixer. Tampoc amb Girona, on els seus pares es dediquen a la joieria. Ha viscut moments inoblidables a can Barça i no

els pensa oblidar, però tampoc havia arraconat mai el negoci familiar. Una altra raó de pes per no aventurar-se a anar a qualsevol lloc.

La joieria, més a prop

A punt de fer 31 anys, l'arribada a Girona l'apropa al negoci familiar, que sempre ha volgut seguir.

«A casa tenim joieria, ho he viscut des de petit i està tot enfocat perquè quan deixi el futbol m'hi pugui dedicar». Jorquera no n'ha dubtat mai, ni en l'edat en què els fums de joves promeses poden pujar al cap ni quan ja formava part de la plantilla d'un dels clubs de l'elit mundial. Ell va decidir cursar gemmologia, la ciència que estudia les gemmes i les pedres precioses; uns estudis vinculats totalment a la joieria. Com que els entrenaments del Barça solien ser els matins, aprofitava bé les tardes: «Em permetia compaginar-ho. Les classes eren a la facultat de geologia de la Universitat de Barcelona (UB), que és a prop del Camp Nou, i m'anava perfecte per anar a classe a la tarda». Ho va fer en tres anys: dos de carrera i un d'especialitat. I un cop acabats els estudis, no ha arraconat la joieria, no n'ha desconnectat mai: «S'ha d'estar al dia constantment. Sempre hi ha novetats i n'in-

Amb el negoci familiar al cap des de petit, va estudiar gemmologia, ben a prop del Camp Nou, i pensa dedicar-se a la joieria

tento estar al corrent». Ara, jugant a Girona, té aquest altre món més a prop. Aprofita el temps lliure que li concedeix el futbol per ajudar a la botiga. No se'l veu al taulell, servint els clients, però hi va sovint per no perdre el fil de les joies. Tal com s'ha orientat, el més normal serà veure'l passar de futbolista a joier. I quan faci el canvi, serà amb la mateixa naturalitat de sempre.

De poble

Tot i que se'n va anar a viure a Barcelona amb 14 anys, l'Albert sempre ha mantingut el vincle amb Bescanó i amb la demarcació. Al poble, hi té tots els records d'infància, com les primeres experiències futbolístiques a la porteria del pati de l'escola. És fill i nét de porter, però assegura que a casa no el van empènyer ni molt menys cap a la porteria. «Van ser els companys els que em van demanar que m'apuntés a futbol. Veien que jugava, que ho feia bé i m'ho passava bé, i com que necessitaven gent em vaig apuntar al Bescanó». Poder anar a jugar «al camp gran», el mateix on es veia jugar el primer equip el diumenge, quan el futbol regional era sinònim de passió, tensió i rivalitat màxima entre pobles, era molt temptador. Amb 12 anys, se'n va anar cap a Vilobí, un municipi força més petit que Bescanó, però amb un club de futbol que va créixer fins a aconseguir les millors places en les categories de formació i que va captar bons jugadors de la demarcació, molts dels quals van trobar lloc més tard en el futbol professional. Alguns, després de completar tota la formació a Vilobí. A altres, clubs de renom els van anar a buscar abans. Va ser el cas d'Albert Jorquera, que va experimentar allò que tants altres han somiat. El Barça el va anar a buscar. Què més es pot demanar?

Amb 14 anys, un noi de poble de tota la vida va experimentar el canvi de Bescanó a Barcelona: «Hi ha diferència, molta diferència». Tot li va canviar. A Bescanó, ja només s'hi podia escapar els caps de setmana. Es negava, però, a perdre les amistats. «Tot i haver estat molts anys fora, mantinc amics de la infància de Bescanó. Hi tinc els meus millors amics».

D'amics, també n'ha anat fent al Camp Nou. Quan va arribar al vestidor del primer equip, on conviuen jugadors que han mamat el barcelonisme des de petits amb estrelles de primer nivell mundial, s'hi va trobar companys amb els quals havia crescut a la Masia. Jorquera sintonitzava amb jugadors com Xavi, Puyol, Víctor Valdés o Piqué. Els de casa. «Hem viscut junts moltes experiències i és més fàcil tenir-hi afinat. Són companys que, de fet, ja no són companys, sinó amics».

Sis anys, cap queixa

Honest i tranquil, Jorquera no es plantejava arribar al primer equip del Barça. «Veia que la meua professió podia ser la de jugador de futbol, que m'hi podria dedicar, però de cap manera arribar al Barça. Ni quan vaig tornar al filial, no hi pensava». Però va arribar la seva hora, amb un debut brillant contra l'Athletic de Bilbao el gener del 2004. Sempre a l'ombra de Víctor Valdés, Jorquera va acumular poquíssima participació en els partits, però els tècnics li veien prou qualitat i garanties per tenir-lo com a suplent. Els companys i els tècnics van destacar sempre que no es queixés de ser suplent. Ell ho tenia molt clar. «Trobo absurd queixar-se. La feina d'un jugador és entrenar-se. I la de l'entrenador, decidir quins jugadors han de jugar. Jo feia la meua feina i pensava que queixar-me no era la meua manera de reivindicar la titularitat».

Jorquera pot presumir d'un palmarès de luxe, amb dues copes d'Europa, tres lligues, una copa del Rei i tres supercopes. Va formar part de la plantilla del famós triplet (liga, copa i Champions) abans de deixar el Camp Nou. Els títols, òbviament, sempre omplen: «Els èxits dels últims anys han estat molt bons, bonics de viure». Però si s'hagués de quedar amb un sol record del pas pel Barça, seria el dels amics que hi ha fet i amb els quals manté el contacte. Ara ell ja no és a l'elit, però cada matí agafa els guants i es prepara per aturar pilotes. Més endavant, canviarà les pilotes per les joies, i ho farà amb tanta naturalitat i honestat com fins ara.

Xevi Masachs és periodista.

No es va queixar mai de la suplència al Barça, i ha assumit amb tota la naturalitat del món el pas de l'elit a un equip de segona divisió